

להתפיס עמו. מיד - וישלח יעקב מלאכיהם לפניו.

וישלח יעקב מלאכיהם, רבוי שמעון פתח ואמר, (משל יט) טוב נקלה ועבד לו מפתהped וחסר לחם. פסוק זה נאמר על יציר הארץ, משום שהוא תמיד מクトרג לבני אדם, ויציר הארץ מרים לבו ורצונו של הארץ בגאותה, והולך אחריו, מסלסל בשערו ובראשו, עד שמתגאה עליו ומושך אותו לגיהנום.

אבל טוב נקלה - אותו שלא הולך אחר יציר הארץ ולא מתגאה כלל ומנמק רוחו ולבו ורצונו אל הקדוש ברוך הוא, ואז אותו יציר הארץ מתחפה לו לעבד, שלא יכול לשלט עליו, ואזותו איש שולט עליו, כמו שנאמר (בראשית ד) ואתה תמשל בו.

מפתהped - כמו שאמרנו, שהוא מכבד עצמו, מסלסל בשערו, מתגאה ברוחו, והוא חסר לחם - חסר אמונה, כמו שנאמר (ויקרא כ) לחם אלהי וגו', (שם) לחם אלהיהם הם מקריבם וגו'.

דבר אחר טוב נקלה ועבד לו - זה יעקב שהמניך רוחו לעשו כדי שאחר כך יהיה לו עבד ויישלח עליו ויתקדים בו (בראשית כ) יעבדوك עמים וישתחוו לך לאמים וגו', ועדיין לא היה ז מגנו כלל, אלא משום שהעבירות יעקב לסוף הימים. ועל זה היה מיד נקלה, ואחר כך אותו שמתהped היה עבד לו. אותו שהיא חסר לחם היה עבד לאוות שננתנו לו ובגן וחירוש.

בא ראה, על זה, משום שידע יעקב שהatrך לו, עבשו התהped לו נקלה, יותר מכך מה עשה בנה מכל מה

בעינא לאתפייס עמייה, מיד וישלח יעקב מלאכיהם לפניו.

וישלח יעקב מלאכיהם. רבוי שמעון פתח ואמיר, (משל יט) טוב נקלה ועבד לו מפתהped וחסר לחם, האי קרא על יציר (ד"ז קשו ע"ב) הארץ אהemer, בגין דאייהו מקטרגא תדריך לגבי בני נשא, ויציר הארץ איהו ארבים לביה ורעותיה דבר נש בגאותה ואזיל אבתരיה מסלסל שעיריה וברישיה עד דאייהו אתגאי עלייה ומישיך ליה לגיהנום.

אבל טוב נקלה, ההוא שלא אזיל אבתരיה דיציר הארץ ולא אתגאי כלל ומאייך רוחיה ולבייה ורעותיה לגבי קדשא בריך הוא, ובדין ההוא יציר הארץ מתחפה לעבד לו, שלא יכול לשולטה עליוי, וזהו בר נש שליט עליוי כמה דעת אמר, (בראשית ד) ואתה תמשל בו.

מפתהped, כמה דאמרן דאייהו אוקר גרמיה מסלסל בשעריה אתגאי ברויתיה, ואייהו חסר לחם, חסר מהימנותא כמה דעת אמר, (ויקרא כא) לחם אלהי וגו', (ויקרא כא) לחם אלהיהם הם מקריבם וגו'.

דבר אחר טוב נקלה ועבד לו, לא יעקב דמאייך רוחיה לגבייה דעש. בגין דלבתר ליהו עבד לו ויישלוות עליוי ויתקדים ביה (בראשית כ) יעבדוך עמים וישתחוו לך לאומים וגו', ועדיין לא הוה ז מגניה כלל. אלא בגין דסליק ליה יעקב לבתר יומיא, וועל לא הוה מיד נקלה. ולבתר ההוא דאייהו מתהped יהא עבד לו, ההוא דאייהו חסר לחם יהא עבד להו דיבבו ליה רוב דגן ותירוש.

הא חי, על לא בגין דידע יעקב דעתך אצטראיך ליה, השטא אתחפה ליה

שעשה לעשו. שאלו היה יודע עשו חכמה זו, יתרוג את עצמו ולא יבא לידי זה, אבל הפל עשה בחכמה, וועלוי אמרה מנה (shawal-al-ab) ה' יחתנו מריבו וגוי, ויתן עז למלפו וגוי.

ויצו אתם לאמור מה תאמרון לאדני לעשו מה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואמר עד עתה. מיד פתח יעקב להחפה לו לעבדך שלאי ישככל עשו באומן ברוכות שברכו אביו, שהרי יעקב העביר אומן לסוף, כפי שאמרונו.

אמר רבי יהודה, מה ראה יעקב ששלוח לעשו ואמר עם לבן גרתי, וכי מה עשה בשליחותו של עשו (shawar) דבר זה? אלא לבן הארמי, קולו הילך בעולם, שלא היה אדם שיגziel ממגנו, והוא היה מכם בכתפיהם ונגדל בקוסמים, ואביו בעור היה, ובעור אבי בלועם, שכחוב (יהושע י) בלועם בן בעור הקוסם, ולבן חכם במלכפים ובקוסמים יותר מכם, ועם כל זה לא יכול ליעקב, ורקה לאבד את יעקב בכמה פלי זין. זה שפטותם (דברים כ) ארמי אבד אבי.

אמר רבי אבא, כל העולם היה יודעים שלבן היה גדול החכמים והמכשפים והקוסמים, ומישרצת לאבד אותו בכתפיו, לא נצל ממנגו, וכל מה שירע בלועם - ממנגו היה, וכתויב בבלעם (במדבר כב) כי ידעתني את אשר תברך מברך ואשר פאר יואר, וכל העולם היה פוחדים מלבן ומכתפיו. ודבר ראשון ששלוח יעקב לעשו - אמר עם לבן גרתי.

ואם אמר שמעט היה, חדש או שגה - לא כן, אלא ואחר עד עתה, עשרים שנה התאזרתי עמו. ואם אמר שללא עליה בידי כלים -

גקללה. וייתר חכמה ועקיימו עבד ברא, מבל מה דעבד לגביו דעשו. דאיילו הוה ידע עשו חכמה דא יקטיל ליה לגרמיה ולא ייתי לדא, אבל פלא עבד בחכמתא, ועליה אמרה חנה (shawal-ab) יי' יחתנו מריבו וגוי ויתן עז למלפו וגוי:

ויצו אתם לאמור מה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה. מיד פתח יעקב לאחפה בא ליה לעבדך, בגין דלא ישככל עשו באינוי ברקאנ דברכיה אבוי, דהא יעקב סליק לון לכתיר כדיא אמרן.

אמר רבי יהודה מי חמא יעקב דשדר ליה לעשו ואמר עם לבן גרתי, וכי מה עבד בשליחותיה דעשו (דאטר) מלה דא. אלא לבן הארמי קליה איזיל בעלמא דלא הוה בר נש דישׂתזיב מגיה, דהוא הוה בראש בחרשין ורב בקוסמין, ואבוי דבעור היה, ובעור הקוסם, ולבן חכם בחרשין ובקוסמין יתיר מבלחו, ועם כל דא לא יכילד ביעקב. ובעה לאובדא ליעקב בכמה זייןין הרא הוא דכתיב, (דברים כ) ארמי אובד אבי.

אמר רבי אבא כולי עלמא הוינידען דלבן הוה רב חכימין וחרשין וкосמין, ומאן דבעי לאובדא בחרשוי לא אשׂתזיב מגיה, וכל מה דידע בלועם מגיה הוה. וכתיב ביה בבלעם (במדבר כב) כי ידעתני את אשר תברך מברך ואשר תברך מברך ואשר תאר יואר. וכولي עלמא הוועספוי מלבן ומחרשוי, ומלה קדמאה דשדר יעקב לעשו אמר עם לבן גרתי.

ויאי תימא דזעיר הוה ירח או שטא. לאו הבי, אלא ואחר עד עתה, עשרין שנין את אחרית עמיה. ויאי תימא